

Jan Kowalczyk

Bieniewo, pow. Pruszków

Informator Archeologiczny : badania 1, 27-28

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wśród bardzo licznego materiału ceramicznego /ok. 17.000 na ogół drobnych skorup/ wystąpiły w obiektach kultury landzielskiej fragmenty przydenne stożkowatych, grubościennych naczyń.

Z uwagi na występowanie w badanym rejonie źródeł solnych, nie można wykluczyć możliwości eksploatacji ich przez użytkowników eksplorowanych obiektów.

Konieczne jest przeprowadzenie w roku przyszłym szerokich badań wykopaliskowych.

B I E N I E W O, pow. Pruszków

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Badania prowadził dr Jan Kowalczyk, przy współudziale mgr Elżbiety Kempisty, w czasie od 14 do 20 IX, finansowało - PMA w Warszawie.

Przeprowadzono ratownicze prace wykopaliskowe na terenie wsi Bieniewo, gdzie na polu A. Tomaszewskiego natrafiono w czasie orki na kamienną konstrukcję.

Wyeksplorowano całkowicie zawartość częściowo zniszczonego grobu, z którego uzyskano siedem naczyń / w tym amforę typu kujawskiego i puchar sznurowy/ oraz dżutowaną siekierkę z krzemienia pasiastego. Ze szkieletu zachowała się tylko część czaszki /?/ Obok niej leżała łuchwa zwierzęca, zapewne świni.

Grob, o prostokątnym kształcie, zbudowany był z dużych głazów zwróconych płaskimi ścianami do wnętrza komory - po trzy kamienie w każdej z bocznych ścian. Ścianę szczytową, od strony południowo-zachodniej, tworzyły dwa głazy. Na jednym z nich widoczne były nacięcia. Od strony południowo-wschodniej był zapewne jeden kamień. Niestety ta część, wraz z pokrywą, została zniszczona przez przypadkowych

odkrywców. Według relacji właściciela pola, około 10 lat temu, natrafiono na podobne konstrukcje kamienne, które zostały w całości usunięte. Być może śladem po nich, jest pozostałość nowożytnego wykopu w niedalekiej odległości od grobu.

Na północ od grobu natrafiono na głęboką jamę wypełnioną popiołem i węgielkami drzewnymi, w której znaleziono również ułamki ceramiki kultury amfor kulistych. Ma ona niewątpliwy związek z czynnościami obrzędowymi, palenie bowiem ognia w czasie pochówku jest powszechnym zwyczajem w tej kulturze. Na zachód od grobu znaleziono dalsze cztery kamienie, znacznych rozmiarów, nad którymi, w warstwie ziemi, występowały drobne okruchy węgielków drzewnych. Kamienie te stanowią zapewne część konstrukcji zewnętrznych związanych z grobem.

Gały obiekt można datować na późny neolit /wg podziału K. Jażdżewskiego/ tj. na lata 2500 - 1700 przed Chr.

Prace będą kontynuowane w roku 1968.

B I S K U P I C E, pow. Kraków

patrz okres halsztacki

B R O N O C I C E, pow. Kazimierza Wlk. Zakład Archeologii Małopolski

IHKM PAN

Badania prowadził mgr Janusz Kruk, finansował IHKM PAN.

W trakcie poszukiwań powierzchniowych w rejonie wioś Nidzicy i Sancygniówki odkryta została wielka osada ludności kultury pucharów lejowatych w Bronocicach pow. Kazimierza Wlk.

jest ona położona na wysokim wzniesieniu prawego obrzeżenia doliny Nidzicy w odległości ok. 1 km na północny wschód od osady w